

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Thyraei, E Societate Jesu Doctoris Theologi, Et In
Academia Herbipolensi Olim Professoris, Tractatvs De
Apparitionibvs Sacramentalibvs**

Thyraeus, Petrus

Dilingae, 1640

Capvt V. Quidnam Dæmonibus propositum sit, quando similibus
Apparitionibus homines dementant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64272](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64272)

nequitiâ confirmabant? & non minora bella contra conscientiam sceleris testem, quàm ipsum Sacramentum gesserunt?

15. Maneat igitur, ad ipsorum confusionem Deum voluisse, has ipsis valere Apparitiones. Et quemadmodum vltus est eos, qui in se, suas imagines, sibi deuotos, suas leges atque sua sacra iniuriosi fuerunt, ita hisce Apparitionibus, iustissimam indignationem voluit demonstrare Iudæis, cum summâ ipsorum confusionē.

CAPVT V.

Quidnam demonibus propositum sit, quando similibus Apparitionibus homines dementant.

Proposita est hominum perniciēs. Complacentiam sui excitat facile, non salus;

Et vtuntur ad id mediis illi conuenientibus. magnitudo siue dignitas Apparitionis, eiusdem queraritas.

Hic ipsis plurimum seruit complacentia sui. Hinc ardua solet Deus adiungere reuelationibus;

Præsens animarum periculum, ob superbiam & contemptum aliorum &c. Et Sancti easdem deprecari, aut ceriè non expetere solent, &c.

1.

Via non solùm à Deo sunt nostræ, de quibus agimus Apparitiones Sacramentales sub peregrinis speciebus; verùm etiam quandòque dæmones habere possunt auctores;

tiores idcirco, quid & ipsis in his propositum sit, est aperiendum, ut perfecta sit, quam damus, de his Apparitionibus tractatio.

2. Certum verò illud est, aliud Dæmonibus, aliud Deo propositum esse. Contraria sunt eorum studia; Dei studium est operâ Dæmonum dissoluere, horum euertere ciuitatem Dei, atque altare contra altare erigere. Quocirca cum in rebus omnibus Deus mortalium salutem quærat, illorum interitum, non salutem quærunt Dæmones; ut idcirco optimè ipsos leonibus rugientibus comparet Apostolus, qui circumeundo quærant, quos deuorent.

3. Sed vltimus ille finis Dei est; & vltimus hic Diabolorum. Inter medios & hunc quasi antecedentes alios habet Deus; quibus dum insistent mortales, feliciter ad illum vltimum perueniunt. Qui in his Apparitionibus plerique illorum sunt, quos præcedentibus Capitibus, diximus Deo propositos fuisse; scilicet in fide Christianâ institutionem, & confirmationem, bonorum morum formationem, & animorum recreationem, consolationem, &c.

4. Et præter vltimum illum (hominum interitum, & perniciem) alios habent dæmones, quibus tanquam medijs ad extremum mortales deducunt. Qui, quemadmodum vltimus Dei finis, vltimo ipsorum contrarius est; ita hi tanquam ad vltimum præcursores, illis intermedijs Dei sunt contrarij.

5. Quocirca dæmonibus propositum non est, homines (quibus hisce Apparitionibus illudunt) in fide in-

fituere, aut ad bonos mores inducere, aut spirituali voluptate animos afficere. Hæc Deus quærit; illorum fini ista non seruiunt; aliud quærunt. Et quid illud?

6. Vno verbo dixerim Complacentiam sui. Hoc primùm intendunt versipelles, vt eorum mentes, quos Apparitionibus hisce fascinant, ad sibi complacendum, inducant. Quod vt credam, duabus rationibus persuadeor. Altera est, quod hæc re præsens animarum periculum afferatur; altera, quod ad hanc in animis hominum generandam, plurimùm hæ Apparitiones facere posse existimentur. Vtrumque sequentibus docendum est.

7. Et prius illud fructus docent, qui cum sui complacentiâ sunt coniuncti; pauci quidem, verumtamen, fœcundi, plurimùmque perniciosi. Sunt illi vt plurimùm, superbia atque aliorum contemptus, perniciosâ progenie abundantes.

8. Ex superbiâ præsumptio est, quâ proprijs meritis existimantur possideri, quæ diuinitus possidentur. Hanc sequitur ingratitude, bestia Deo hominibûsque inuisa. Cui enim gratiarum actionem referes, si pro quo gratias agas, non inuenias? Et quid inuenies, si tuis meritis omnia te habere persuasus es? Cum ingratitude vt plurimùm coniuncta est impudentia, quæ honorem reuerentiâque Dei tollit; cui tamen etiam à Sanctissimis, cum horrore & tremore seruiendum est.

9. Contemptus aliorum, tollit tantopere commendatam, atque prorsus in Christianâ Republicâ necessariam obedientiam. Qui enim sibi placent, quia se cæteris vel meliores, vel doctiores existimant, aliorum imperia non ad-

admittunt; & sua iudicio aliorum præferunt, ità sua putant præcedere debere, imperata & consilia.

10. Quàm verò perniciosæ sunt hæ pestes? præsumptio, ingratitude, impudentia, inobedientia? Quot his machinis ex arce virtutis, ad quam humilitatis gradibus sancti homines ascenderunt, præcipites acti sunt? quot, & quantis extrema allata calamitas? Exemplis abundamus; sed breuitatis studiosi, ad id quod restat, accedimus, docemúsque has Apparitiones, ad sui complacentiam hominum animis inferendam, plurimùm dæmonibus seruire posse.

11. Id dignitas atque magnitudo ipsarum Apparitionum, earundémque raritas probat. Quanta quæso res est, Christum Filium Dei sub humanâ specie, aut certè peregrinâ carnis, quæ alioqui verè in Sacramento latet, conspicerè? Et cum visio hæc paucis admodum contingat, quàm facilè sibi complacebit homo, si hæc se visione, præcæteris à Deo dignari animaduertat? præsertim si studium virtutum præcesserit, & propter illas visio dari credatur.

12. Multa sunt, quæ hominum animos erigunt, & vt sibi complaceant, efficiunt, sed inter multa vix quidquam facilius, potentiúsque, quàm bonorum diuinitus acceptorum æstimatio. Cum enim fomentum complacentiæ sit bonorum possessio, quò maiora bona fuerint eò maior materia complacentiæ data videtur. Inter bona verò, quæ nam maiora sunt, quàm quæ diuinitus dantur? & intuitu virtutis dari creduntur, vt creduntur hæ Apparitiones?

13. Hinc & Apostolo Paulo frænnum iniectum fuit;

vt quantum ex horum bonorum possessione possēt dissolvi, tantum aduersantis mali fræno contineretur; & ex hoc tantum animus deprimeretur, quantum ex illo possēt eleuari. Ne magnitudo inquit, reuelationum me extollat, datus est mihi stimulus carnis meæ, Angelus Sathanæ, qui me colaphizet. 2. Cor. 12.

14. Hinc quoque esse dicam, vt qui solidis semper virtutibus institerunt, tantum abest, vt has similisque visiones à Deo expetierint, vt etiam oblatas difficulter admiserint, maluerintque potius ijs carere, quam cum periculo aliquo sanctæ humilitatis, potiri & frui. De S. Coletà Virgine legimus, quod Deo multa ei secreta reuelare volenti responderit: Domine Deus sufficit mihi te solum cognoscere, & peccata mea, eorumque abs te veniam obtinere. Sic Stephanus Iulianus in eius vitâ cap. 5.

15. Fuerunt alij, qui quando eadem illis diuinitus sunt oblatae, ne hoc nomine ab alijs suspicerentur, atque ita gemino quasi laqueo, diuini scilicet fauoris, & humani applausus irretirentur, eas apud se summo silentio continuerunt; & diligenter ne ad aliorum notitiam peruenirent, ad laborârunt. Hoc nomine commendatur S. Hildegardis, quæ vix Superiorum iussu induci potuit, vt suas proderet; nec inducta fuit donec Eugenius Pontifex, eam ad reuelationes suas scribendas animauit, quemadmodum testatur in eius vitâ, l. 1. c. 4. Theodoricus Abbas. Sic Arsenius nullas sibi factas, nisi aliorum posceret utilitas, narrabat; & tum narrabat, quasi alteri, non sibi accidissent. itâ Metaphrastes in eius vitâ. Ad rem nostram, nostrasque Apparitiones magis accedit studium Libuinæ.

Huic

Huic enim, cum Christus vigilanti apparens, quinque vulnerum suorum signa luculenter impressa reliquisset; & cerneret virgo tam hiantia vulnera latere non posse; timeretque concursum & applausum hominum, sic Deum deprecata scribitur: Maneat obsecro Domine, hoc dignationis Sacramentum inter me & te; sufficit enim mihi gratia tua. Hoc Ioan. Brugmannus in eius vitâ. p. 2. c. 8.

16. Aliqui qui huius silentij non tantam rationem habuerunt, aliquid humanitus sunt passi. Cognouit id, cuius iam mentionem fecimus, S. Libuina; diuinitus enim edocta, intellexit quendam solitum Reuelationes suas narrare, & quod facile accidit, narrationis calore quædam de suo adijcere, idcirco pœnis purgatorij addictum esse. Et hoc Brugmannus.

17. Quid? quod horum nomine, quidam in sole scere ceperunt, eoque arrogantia venerunt, ut primùm quidem fructus bonorum operum, quæ multis magnisque laboribus sibi comparassent, iacturam fecerint; deinde ad miserrimas vitæ conditiones peruenerint; illaque tentarint, quæ & humanis & diuinis legibus essent contraria. Exemplo hic est Magdalena de la Cruz Cordubæ, quæ eo progressa est, ut solenni ritu (quasi per eam Christo loquente) hostiam incruentam, prolatis verbis Canonis consecrare auderet. de quâ Ribadeneira l. 1. vitæ S. Ignatij, c. 10. Sed ipsarum specierum peregrinarum particularium fines inuestigamus.